

עשרה פעים נמננו ישראל: אחת בירידתם למצרים, שבחות הבאה מצרים וגמרה. ואחת בעלייתם, שפתותם (שםות יט) בפסח מאות אלף. ושפיטים בימי שאול, הפוקודים. ושפיטים בימי דוד, ואחת בבזק ואחת בטלאים. ואחת בימי דוד, שמואל-בדוד (ויתן יואב את מספר מפקדר העם אל הפלך). ואחת בימי עזרא (שרא) כל הקלה באחד. ואחת לעתיד לבא, (ירמיה לו) עד מעברנה הצאן על ידי מונה.

אשרי אדם מצא חכמה - זה אדם העלינו השירה עליו הטוב של העתיק (פחר), אימתי. כשהגיעה החכמה, כמו שנאמר (משלי יח) מצא אשא מצא טוב ויפק רצון מה. זה הרצון של העתיק. ומהי החכמה זו? זו חכמה ועירה שהיא גדורלה בהתחברות למעללה. מצא, מה זה מצא? כמו שנמצאת בכל. ואדם יפיק תבונה - שאריך לעין ולהסתפל ולהוחזיא מהעמק העלינו תבונה להאריך לחכמה זו, ועל ידי מי היא נאורה? על ידי האדם העלינו שማפיק רצון מלמעלה להאריך לה:

השלמה מוחשנות (סימן לה) שבע צורות קדושים יש לו לקדוש ברוך הוא, וכלן קנגדי באים, שנאמר (בראשית א) בצלם אלהים ברא אותו, זכר ונקבה ברא אותם. ואלו הן: שוק ימין ושמאל, יד ימין ושמאל, גור ובירתה - הרי שיש. והרי אמר רב שבע הם באשותו, שם ברכיו לברר אחד.

مثال למה הדבר דומה? למלך שעלה בלבבו לטע בגנו תשעה אילנות זרים, והוא כלם דקלים. אמר, כשיהיו כלם מין אחד, אי

עשרה פעים נמננו ישראל, אחת בירידתן למצוירים דכתיב (בראשית מ"ז) כל הנפש לבית יעקב הבא מצרימה וכו' (ו). ואחת בעלייתן דכתיב (שםות יט) כישש מאות אלף. ושניהם בחומש הפקודים ושניהם בימי שאול, אחת בזק ואחת בטלאים, ואחת בימי דוד (שמואל ב' כ"ג) ויתן יואב את מספר העם אל הפלך. ואחת בימי עזרא (עורא ב') כל הקלה באחד. ואחת לעתיד לבא (ירמיה ל"ג) עוד תעבורנה הצאן על ידי מונה.

אשרי אדם מצא חכמה, דא אדם עלאה דאשרי עליyi טיבו דעתיקא. אימתי, כド מטא חכמה כמה דאת אמר (משלי י"ח) מצא אישא מצא טוב ויפק רצון מי. דא רעוזא דעתיקא ומאי איהו הא חכמה, דא חכמה צעריא דהיא לרברבא באתחברותא לעילא. מצא, מאי מצא כゴן דאשתקחת בכלא. ואדם יפיק תבונה דבעי לעיני ולאסתפכלא ולאפקא מעומק אעלאה תבונה, לאנהרא להאי חכמה. ועל ידא דמן אנתנהירות על ידא דאדם עלאה דמפיק רצון מלעילא לאנהרא לה:

השלמה מוחשנות (סימן לה)

שבע צורות קדושים יש לו להקדוש ברוך הוא וכלן קנגדי באדם, שנאמר בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה ברא אותם. ואלו הן שוק ימין ושמאל. יד ימין ושמאל גור ובירתה הרי שיש. והר אמרי שבע הוי באשתו ויהיו לבשר אחד.

مثال למה הדבר דומה, למלך שעלה בלבבו ליטע בגנו תשעה אילנות זרים וברם כלם דקלים אמר בשיחיו כלם מין אחד, אי אפשר להתקיים. מה עשה, נטע אתרוג

אפשר לחתקים. מה עשה? נטע אחרוג בינויהם, והוא אחד מאוזם הטעעה שעה בלבו להיות זכרים. ואחרוג מה גניה? נקבה, ותני שפטותם (ויקרא כט פרי עז הדר בפתת).

ען הדר בפתת תמרים: זכר ונקבה בראם (בראשית ח). אפשר לומר פן? והרי כתוב שם ויברא אליהם את הקדם בצלמו בצלם אליהם ברא אותו ווגמר, ואחר קך (שם) עשה לו עזר בנוגדו. וijkach את מצלעתיו ויסגר בשער תחתנה. אלא אם כן, כתיב בהן עשה וכתיב בהן בריאה. עשה, וכתוב בהן בריאה. עשה, שפטות זכר ונקבה ברא אותם, בעת הרפיב הנסמה על הגוף ואסף הכל. וממן דהאי יצירה לישנא דאסופי הוא דכתיב, וייצר יי אליהם כל חיית השדה וכל עוף השמים ויבא אל האדם, ותני דכתיב על האדם זכר ונקבה בראם ויברך אותם (ע"ב).

בצלם אליהם ברא אותו בכל אבריו ובכל חלקיו, והוא אמרינו, לאו למה הוא דומה? (תהלים כד) לעטה אור פשלמה, והרי לאו, אינה אלא שיש קצחות. אמר לו, ברית מילה ויזונו של אדם חשובים אחד. שתי ידיו שלשה. ראשו וגופו חמשה. שתי שוקיו ששה. וכנגדם כמותם בשימים, שפטותם (קהלת י) גם את זה לעמת זה עשה הארץ, ולא אמר ים ים (שםות לא") כי ששת ימים עשה הארץ את השמים ואת הארץ, ולא אמר בששת ימים, מלמד של יום יום יש לו פחו: ע"כ מההשומות.

השלמה מההשומות המשך הנ"ל חנוך

ויאמר אליהם פרו ורבו וגו'. פקדוא דא לאתעסכא בהאי עלמא בפריה ורביה ולמעדת תולדין לאתפשתא שמא קדיישא

ביניהם והוא אחד מאוון התשעה שעלה בלבו להיות זכרים ואחרוג מאי היו, נקבה והיינו דכתיב (ויקרא כ"ג) פרי עז הדר בפתת תמרים (ע"ב).

זבר ונקבה בראם. אפשר לומר כן וזה כתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו וגו' ואחר קך עשה לו עזר בנוגדו. וijkach את מצלעתיו ויסגר בשער תחתנה. אלא אם כן, דכתיב יצירה וכתיב בהן עשה וכתיב בהן בריאה. עשה, דכתיב זכר ונקבה ברא אותם, בעת הרפיב הנסמה על הגוף ואסף הכל. וממן דהאי יצירה לישנא דאסופי הוא דכתיב, וייצר יי אליהם כל חיית השדה וכל עוף השמים ויבא אל האדם, ותני דכתיב על האדם זכר ונקבה בראם ויברך אותם (ע"ב).

בצלם אלהים ברא אותו בכל אבריו ובכל חלקיו, והוא אמרינו והוא לאו למה הוא דומה לועטה אור פשלמה והאי וא"ו אינה אלא שיש קצחות. אמר ליה, ברית מילה ויזונו של אדם חשבנן אחד. שתי ידיו שלשה. ראשו וגופו חמשה. שתי שוקיו ששה. וכנגדם כמותם בשימים דכתיב (קהלת י) גם את זה לעמת זה עשה הארץ. והיינו ימים (שםות לא") כי ששת ימים עשה יי את השמים ואת הארץ ולא אמר בששת ימים מלמד של יום יש לו פחו: (עד כאן מההשומות)

השלמה מההשומות המשך הנ"ל

מצוה זו להתעסק בעולם הזה בפריה ורביה ולעשות תולדות, שיתפשט השם הקדוש לכל ניאמר אלהים פרו ורבו וגו'. פקדוא דא לאתעסכא בהאי עלמא בפריה ורביה ולמעדת תולדין לאתפשתא שמא קדיישא